

servativ netop kunde være glad ved dette. Naar han nemlig mente, at jeg var bange for alt det, det ny Ministerium kom med, saa kan jeg kun sige, at den konservative Befolkning i Landet og mine Meningsfæller i Tinget kunne fuldt ud staa for den Skylle. Børneloven er jo krævet af en af Justitsminister Goos nedsat Kommission. Med Hensyn til Ulykkesforsikringen for Søfolk, som det ærede Medlem skal tilegne Venstre, vil jeg minde om, at den er en direkte Følge af den Lov, Bramsen i sin Tid gennemførte, og den Kamp, som stod overfor Arbejdsgiverne for at faa denne Lov igennem med det Princip, at Arbejdsgiverne have Ansvar i Tilfælde af, at Arbejderne komme til Skade, den stod under Ministeriet Hørring. Nu er det Princip anerkendt, og naar nu Loven om Forsikring for Søfolk gaar nogenlunde glat igennem, saa er det, fordi det Princip nu en Gang er anerkendt, det turde de Herrer vide. Tage vi forskellige andre Love, som Loven om Rigshospitalet, saa maa jeg sige, at den kommer mig ikke overraskende, den faar mig ikke til at dukke Hovedet, for det er en af de Love, som de Herrer ikke vilde fremme, de lode den ligge hen, den Gang da de som Opposition havde Evne til at hindre Loves Gennemførelse.

Jeg tør derfor sige, at en stor Del af, hvad Ministeriet vil, og alt, hvad det ærede Medlem nævnte, ere gode gamle Bekendte, som jeg hilser paa med Genkendelse. Der er en Anekdote om en ung Komponist, som kom op til Richard Wagner eller en anden af de store Mestres og skulde vise ham, hvad han havde lavet. Mens han spillede, sad Wagner og nikkede med Hovedet hvert Øjeblik, og da den unge Komponist spurgte ham hvorfor, sagde han: det er, fordi der hvert Øjeblik kommer en god Bekendt; der er Beethoven og der er en anden gammel Mester i det, som De kommer med. Paa samme Maade gaar det med den lange Reformsymfoni, som det ærede Medlem spillede op. Jeg har hørt det saa tidt, og jeg ved det saa godt.

Der er ogsaa Helligdagsloven, det er ogsaa et af de Krav, som Højre har stillet tidligere. Det ærede Medlem for Hurup (Barner) har interesseret sig meget for den Sag hernede. Den blev gennem-

ført, men paa Trods af Justitsministerens passive Modstand, og den blev sinket derved. Jeg tror derfor, man har Lov til at lyse efter det og spørge, hvad er det, denne Regering vil; de Herrer have dog vel ikke kæmpet for at komme til Magten, for at bære Uniformerne, for at gennemføre en parlamentarisk Doktrin, de Herrer maa have villet noget. Det kunde hende, at det gik dem som en Mand, der døde, efter at have levet et daadløst Liv; der viste sig for ham en Række af blege Barneansigter, som sagde til ham: vi ere Tanker, du skulde have tænkt, vi ere Stordaad, du skulde have øvet os. Aktieloven, de tvungne 8 Timers Arbejdsdag og Arbejdsløshedskasserne sove den sikre Søvn. Jeg kan godt sige, at baade mine Meningsfæller og jeg staa ikke forbløffede over den Reformbølge, der skyller over os, vi kende Smagen, det er vor egen.

Endelig nævnte det ærede Medlem Valgretten og sagde, at min Ryg ikke var bred nok til at dæmme op for den. Det er den maaske ikke bred nok til, men jeg ønsker det heller ikke. Det ærede Medlem maa vide, at jeg er ikke nogen Modstander af den almindelige Valgret, men jeg mener, den er ikke fuldkommen, fordi der intet fuldkomment er, men den kunde godt være afbalanceret af en ret beskeden privilegeret Valgret. Det er nu mit Syn, at intet er saa fuldkomment, at det ikke kan trænge til en Afbalancering. Jeg tror, at det er det gode ved hvilket som helst konstitutionelt System, at det virker ved en Masse Lodder, der afbalancere hinanden. Jeg har ikke bebrejdet Ministeriet, at det har rejst dette Spørgsmaal. Jeg har kun sagt om Maaden, hvorpaa det har rejst Spørgsmaalet, at det er rejst i for stort Omfang. Man fordobler Vælgerantallet, medtager gifte og ugifte Kvinder, medtager Tyende og ophæver de privilegerede Klasser, kort sagt, lægger det kommunale Styre om paa een Dag. Men saa maa det ærede Medlem indrømme, at det for en konservativ Tanke er et for stort Pulver paa en Gang. Ministeriet kunde dog haft saa megen, jeg maa maaske sige Ansvarsfølelse overfor Landet, at det havde kunnet give det i mindre Doser. Det kunde jo godt haft som sit Maal den endelige Gennemførelse af den almindelige,